

کتاب دانیال - شماره یکصد و هشتاد

تلاقی پیش‌گویانه روم، مکابیان و زمانه مدرن: مطالعه‌ای در رؤیاهای دانیال

Jeff Pippenger

2024-04-10

اوریا اسمیت نوشت: «روم در سال 162 ق.م از طریق اتحاد با قوم خدا، یعنی یهودیان، پیوند یافت.» بیشتر تاریخ‌نگاران معاصر این تاریخ را 161 ق.م ثبت می‌کنند، و اسمیت نیز در همان کتاب دو بار به 161 ق.م اشاره می‌کند. فرض من این است که این ارجاع به 162 ق.م یک خطای چاپی است.

«به واسطه آیات ۲۳ و ۲۴، ما از این سوی پیمان میان یهودیان و رومیان در سال ۱۶۱ پیش از میلاد، به زمانی آورده می‌شویم که روم سلطه جهانی را به دست آورده بود.» یوریا اسمیت، دانیال و مکاشفه، ۲۷۳.

آیات یازدهم و دوازدهم به پیروزی و پیامدهای نبرد رافیا اشاره دارند؛ نبردی که در سال ۲۱۷ پیش از میلاد میان شاهنشاهی سلوکی به رهبری آنتیوخوس سوم بزرگ و پادشاهی بطلمیوسی مصر به رهبری شاه بطلمیوس چهارم فیلوپاتور رخ داد.

نبرد پانیوم که هفده سال بعد، در سال ۲۰۰ پیش از میلاد، بار دیگر میان پادشاهی سلوکی و پادشاهی بطلمیوسی درگرفت.

قیام مکابیان که در سال ۱۶۷ پیش از میلاد آغاز شد، شورش یهودیان علیه تلاش‌های امپراتوری سلوکی برای سرکوب آیین‌های دینی یهودیان و تحمیل فرهنگ یونانی بود.

بازتقدیس معبد دوم در اورشلیم، که همان رویداد تاریخی است که در حانوکا گرامی داشته می‌شود، در سال ۱۶۴ پیش از میلاد رخ داد؛ سه سال پیش از «پیمان» آیه بیست‌وسه. این رویداد پس از کارزار نظامی موفق مکابیان علیه نیروهای امپراتوری سلوکی به رهبری آنتیوخوس چهارم اپیفانس بدنام روی داد؛ کسی که معبد را بی‌حرمت کرده و آیین‌های دینی یهودیان را ممنوع اعلام کرده بود. آنتیوخوس چهارم اپیفانس اندکی پس از پیروزی‌ای که در حانوکا گرامی داشته می‌شود درگذشت، و مرگ او از آن پس در تاریخ نشانه آغاز افول قدرت سوریان به شمار می‌رود.

در سال ۲۰۰ پیش از میلاد (که همان زمان نبرد پانیوم نیز بود)، روم برای نخستین بار خود را در تاریخ نیوی فصل یازدهم کتاب دانیال وارد کرد. در آنجا نمادی هست که رؤیا را تثبیت می‌کند. تأثیر هدفمند آن در آن تاریخ، ماهیت کار ایزابل را آشکار می‌سازد؛ نمادی از کلیسایی که از پشت پرده امور را هدایت می‌کند. ایزابل آن هنگام که شوهرش اخاب نظاره‌گر کشته‌شدن پیامبران او به دست ایلیا بود، در خانه‌اش در سامره بود. هرودیاس در جشن تولد هیروودس حضور نداشت؛ همان‌جا که دخترش سالومه هیروودس را فریفت. در تاریخ ایالات متحده، پاپیت، که به وسیله فاحشه صور نمایندگی می‌شود، تا پایان هفتاد سال نمادین به فراموشی سپرده می‌شود. آنگاه سرودهای فریبنده خود را برای پادشاهان زمین می‌سراید. سال ۲۰۰ پیش از میلاد نمونه‌ای است از زمانی که او در روزهای آخر، اندکی پیش از قانون یکشنبه که به زودی فرا می‌رسد، به طور آشکار برای پادشاهان می‌سراید، چنان‌که در آیه شانزدهم نمایان است.

پیش از "پیمان" یهودیان در سال‌های ۱۶۱ تا ۱۵۸ پیش از میلاد، مکابیان معبد را از نو تقدیس کردند؛ رخدادی که عید حانوکا در ۱۶۴ پیش از میلاد یادبود آن است. سپس سه سال بعد، در حالی که هنوز در مبارزه‌ای ادامه‌دار با سوریان بودند، یهودیان مکابی برای کسب حمایت به روم روی آوردند. "پیمان" با

روم که در آن هنگام شکل گرفت، به آزمونی نبوی برای شاگردان نبوت خدا در روزهای آخر بدل می‌شود.

تاریخ سال ۱۶۱ پیش از میلاد را زمانی می‌داند که «اتحاد» رخ داد، اما پیشگامان آن رویداد را سال ۱۵۸ پیش از میلاد می‌شناسند. حق با میلر بود یا با تاریخ‌نگاران امروزی؟ میلر ششصد و شصت و شش سال (666) را به سال ۱۵۸ پیش از میلاد افزود و به سال ۵۰۸ رسید، زمانی که «روزانه» برداشته شد. هر قدر هم جست‌وجو کنید، یافتن پشتوانه‌ای تاریخی برای سال ۱۵۸ پیش از میلاد به‌عنوان اتحاد میان یهودیان و رومیان بسیار دشوار خواهد بود، اگر نگوئیم عملاً ناممکن.

آیه شانزدهم همان قانون یکشنبه است، اما پیش از آن تاریخ، روم در سال ۲۰۰ پیش از میلاد وارد صحنه تاریخ می‌شود تا رؤیا را برقرار سازد. شورش مکابیان در سال ۱۶۷ پیش از میلاد در مودین آغاز شد، و سرانجام آنان در سال ۱۶۴ پیش از میلاد هیکل را دوباره تقدیس کردند. سپس از ۱۶۱ پیش از میلاد تا ۱۵۸ پیش از میلاد، یهودیان با قدرت روم داخل عهد می‌شوند. ۱۶۱ پیش از میلاد تا ۱۵۸ پیش از میلاد نمایانگر دوره‌ای از زمان است که برای برپا داشتن «عهد» لازم بود. این فهم، «عهد» را در توافق با شهادت مورخان، و نیز با آن نموداری که به هدایت دست خداوند ترسیم شد و نباید دگرگون گردد، شناسایی می‌کند.

مورخان گزارش می‌دهند که فرایند مذاکره بر سر پیمان‌ها میان ملت‌های باستانی مانند یهودا و روم در سده دوم پیش از میلاد، بسته به شرایط خاص، تشریفات دیپلماتیک و پویایی‌های قدرت دخیل، متفاوت بود. معمولاً این فرایند با ابراز تمایل یکی از طرفین برای برقراری پیمان یا اتحاد با طرف دیگر آغاز می‌شد. در مورد یهودا و روم، یهودا برای پیشنهاد یک اتحاد رسمی، ارتباط با روم را آغاز کرد.

از کانال‌های دیپلماتیک برای انتقال پیشنهاد و آغاز مذاکرات استفاده می‌شد. این امر مستلزم اعزام سفیران یا فرستادگانی به روم بود تا با رهبران یا نمایندگان آن دیدار کنند. به محض آغاز مذاکرات، دو طرف درباره مفاد پیمان پیشنهادی گفت‌وگو می‌کردند. این می‌توانست شامل سلسله‌ای از نشست‌ها، تبادل پیام‌های دیپلماتیک و احتمالاً مشارکت واسطه‌ها یا میانجی‌ها برای تسهیل گفت‌وگوها باشد. در جریان مذاکرات، هر طرف مفاد پیشنهادی طرف مقابل را بررسی می‌کرد و ممکن بود پیشنهادهای متقابل ارائه کند یا در پی اصلاح برخی از مفاد برآید. این فرایند می‌توانست مستلزم تأمل و بررسی دقیق، مشورت با مشاوران و ارزیابی مزایا و معایب احتمالی پیمان پیشنهادی باشد.

اگر هر دو طرف بر سر مفاد پیمان به توافق می‌رسیدند، اسناد رسمی‌ای تهیه می‌شد که شرایط و ضوابط مورد توافق دو طرف را تشریح می‌کرد. سپس پیمان می‌بایست توسط مقامات ذیصلاح هر کشور تصویب می‌شد. در مورد روم، این امر ممکن بود شامل تأیید سنا یا سایر نهادهای حکومتی باشد. به همین ترتیب، در یهودا نیز احتمالاً پیمان نیازمند تأیید از سوی رهبری یا شورای حاکم آن بود. پس از تصویب، پیمان به اجرا گذاشته می‌شد و انتظار می‌رفت هر دو طرف به مفاد آن پایبند باشند. این امر می‌توانست شامل اشکال گوناگون همکاری، توافق‌های دفاع متقابل، روابط تجاری یا سایر اشکال تعاملات دیپلماتیک مندرج در پیمان باشد.

در سده دوم پیش از میلاد، سفر از یهودیه (در شرق مدیترانه) به رم (در مرکز ایتالیا) کاری دشوار و زمان‌بر بود، به‌ویژه با توجه به محدودیت‌های روش‌های حمل‌ونقل باستانی. فاصله میان یهودیه و رم، بسته به مسیر مشخص، حدود ۱۵۰۰ تا ۲۰۰۰ کیلومتر (۹۳۰ تا ۱۲۴۰ مایل) بود. در روزگار باستان، سفر دریایی اغلب از سفر زمینی سریع‌تر و کارآمدتر بود، اما به بادها غالب وابسته بود. سفر با کشتی از بندری در یهودیه به بندری در ایتالیا (مانند اوستیا، بندر رم) می‌توانست، بسته به عواملی مانند شرایط باد، جریان‌های دریایی و نوع کشتی مورد استفاده، چندین هفته طول بکشد.

سفر زمینی از یهودیه به روم آهسته‌تر و طاقت‌فرساتر بود. مسافران باید از میان عوارض گوناگون زمین، از جمله کوه‌ها، دره‌ها و رودخانه‌ها عبور می‌کردند و با موانعی مانند راه‌زنان و قلمروهای خصمانه روبه‌رو می‌شدند. برآورد می‌شود که سفر با پای پیاده یا با کالسکه اسب‌کش ممکن بود چندین ماه طول بکشد. زمان سفر همچنین تحت تأثیر عواملی مانند وضعیت راه‌ها، در دسترس بودن اقامتگاه‌ها و توقفگاه‌های استراحت، و نیاز به استراحت و تجدید آذوقه در طول مسیر قرار می‌گرفت.

وقتی یهودیان مکابی در پی برقراری اتحادی با روم بودند، لازم بود سفیرانی به روم بفرستند. پس از آن‌که آن سفیران از سوی مقامات رومی پذیرفته می‌شدند، دوره‌ای از مذاکره در پیش بود. از نظر تاریخی، چون هیچ گزارش دقیقی در دست نیست، به محض آن‌که پیمانی رسمی می‌شد، باید برای تأیید به یهودیه بازگردانده می‌شد و سپس احتمالاً لازم بود دوباره به روم بازگردانده شود تا پذیرش آن از سوی یهودیان تأیید گردد. تقریباً باورکردنی نیست که فرایند شکل‌گیری یک اتحاد در آن دوره زمانی در ظرف یک سال به انجام رسیده باشد؛ از این رو، این برداشت که «پیمان» نمایانگر فرایندی از ۱۶۱ پیش از میلاد تا ۱۵۸ پیش از میلاد است، با دیگر خطوط نبوت که تاریخ منتهی به قانون یکشنبه‌آیه شانزدهم را مشخص می‌کنند، سازگار است.

«پیمانی» که همه مورخان بر این توافق دارند که به ابتکار یهودیان مکابی آغاز شد، در سال ۱۶۱ پیش از میلاد در یهودیه آغاز گردید. هدف این بود که یهودیان در برابر سوریانی که از زمان شورششان در ۱۶۷ پیش از میلاد با آنان در کشمکش بودند، پشتیبانی به دست آورند. این شورش بر اثر کوشش‌های متیاس، کاهنی یهودی، و پنج پسر او - به‌ویژه یهودای مکابی - برای مقاومت در برابر سیاست‌های هلنی‌سازی که از سوی حاکم سلوکی، آنتیوخوس چهارم اپیفانس، تحمیل شده بود، شعله‌ور شد. این سیاست‌ها شامل تلاش‌هایی برای سرکوب اعمال دینی یهودیان و واداشتن آنان به پذیرش آداب و رسوم و باورهای یونانی بود.

جرقه شورش رخدادی در روستای «Modein» بود؛ جایی که متیاس از تبعیت از فرمانی برای تقدیم قربانی به یک خدای یونانی سر باز زد. «Modein» از واژه عبری «modi'a» گرفته شده که به معنای «اعلام کردن» یا «اعتراض کردن» است. در اعتراض خود، متیاس یهودی مرتدی را که قصد انجام قربانی را داشت کشت و او و پسرانش به کوهستان گریختند و جنگی چریکی علیه نیروهای سلوکی آغاز کردند. شورش مکابیان چندین سال ادامه یافت و در این مدت، مکابیان در نبردهای متعددی با سلوکیان و متحدانشان درگیر شدند. با وجود برتری چشمگیر دشمن در نفرات و تجهیزات، مکابیان چند پیروزی مهم به دست آوردند.

امپراتوری سلوکی در پی آن بود که دین یونان را بر یهودیان تحمیل کند، و یونانیان نمایانگر جهانی‌گرایان ایام آخر هستند. دین آنان در آن بیدارباش‌گرایی‌ای تجلی می‌یابد که اکنون به وسیله نیروهای جهانی‌گرای نظام بانکی، رسانه‌های جریان اصلی، مراکز آموزشی، و از میان برداشتن تمایزات ملی از طریق تحمیل مهاجرت اجباری بیگانگان غیرقانونی، بر ایالات متحده و جهان تحمیل می‌شود. هنگامی که آنتیوخوس اپیفانس دین یونانی را بر یهودیان تحمیل می‌کرد، یهودیانی نیز بودند که با تلاش‌های او همکاری می‌کردند. مکابیان نمایانگر یک دسته از یهودیان مرتد هستند که در برابر دین یونان مقاومت می‌کردند، اما دسته دیگری از یهودیان مرتد نیز وجود داشت که از اقدام به اجرای اجباری دین یونانی حمایت می‌کردند.

آیه شانزدهم به قانون یکشنبه نزدیک‌الوقوع و اتحاد سه‌گانه اژدها، وحش و نبی کاذب اشاره دارد. پیش از آن، آیات سیزده تا پانزده قرار دارد که در آنها سه نبرد آیه چهل رخ می‌دهد: یکی در آیه ده (۱۹۸۹)، دیگری در آیات یازده و دوازده (جنگ اوکراین)، و نیز نبرد پانیوم. نبرد پانیوم نمایانگر نبردی است که در آن وحش زمینی دوشاخ بر فلسفه‌های دینی و سیاسی جهان‌گرایان غلبه می‌یابد.

در آن نبرد، آخرین رئیس‌جمهور ایالات متحده باید با پیامد پیروزی پوتین و فروپاشی پس از آن که در آیات یازدهم و دوازدهم بازنمایی شده است، روبه‌رو شود. او برای حل پیامدهای فروپاشی روسیه، با ناتو یا سازمان ملل متحد اتحادی تشکیل خواهد داد و در بستر تاریخ آن اتحاد، سازمان ملل متحد را در نبرد پانیوم درگیر خواهد کرد. سومین نبرد آیه چهل همانند نخستین نبرد آیه چهل خواهد بود. چنان‌که اتحاد جماهیر شوروی زیر فشار اقتصادی و نظامی ایالات متحده فروپاشید، جهانی‌گرایان سازمان ملل متحد ناگزیر خواهند شد «پرسترویکا»، مؤلفه کلیدی تلاش‌های گورباچف برای اصلاح اتحاد شوروی، را تکرار کنند؛ تلاشی که در نهایت به ازهم‌گسیختگی نظام شوروی و فروپاشی نهایی اتحاد شوروی انجامید.

نبرد سوم با نبرد نخست به تصویر کشیده می‌شود و از طریق فشارهای اقتصادی و نظامی، ترامپ، آن‌گونه که به‌وسیله ریگان نمایندگی می‌شود، سازمان ملل متحد را به «پرسترویکا» وادار خواهد کرد؛ یعنی بازسازی یا اصلاح. این بازسازی، ایالات متحده را بر صدر نظام ده پادشاه، یعنی سازمان ملل متحد، خواهد نشانید. در این نبرد، نهاد پاپی سپس خود را به تاریخ معرفی خواهد کرد و مدعی خواهد شد که مدافع آن نظامی است که ترامپ در آن زمان در حال فتح آن است.

در همین روند تاریخی، ترامپ با یک جنگ داخلی در درون کشور روبه‌رو خواهد شد که ناگزیر به رسیدگی به آن خواهد بود، همان‌گونه که آبراهام لینکلن ناگزیر به رسیدگی به آن بود. این جنگ داخلی میان دو جناح مرتد متخاصم در داخل ایالات متحده خواهد بود. یک گروه متشکل از کسانی است که دین و فلسفه ووک‌ایسم را پذیرفته‌اند، یعنی جهانی‌گرایان ترقی‌خواه هر دو حزب سیاسی. گروه دیگر (MAGA-ism) خود را پروتستان‌های اصیل می‌خواند، هرچند آن عنوان را در سال ۱۸۴۴ از دست داد.

جناح رئیس‌جمهور با مگاایسم نمایندگی می‌شود و بر ادعای گمراه‌کننده پایبندی به پروتستان‌تیسیم راستین و قانون اساسی استوار است. ادعای ووک‌ایسم دین مادر زمین، نیوایج و این باور است که قانون اساسی مطابق با شرایط موجود هنجارهای جامعه اعمال می‌شود، نه بر اساس اندیشه‌های کهنه پدران بنیان‌گذار.

متتیا (ترامپ) تلاش‌های دموکرات‌های جهانی‌گرا-پیشرو در داخل ایالات متحده را، مطابق با شورشی که در سال ۱۶۷ پیش از میلاد در مودیعیین آغاز شد، به پایان خواهد رساند. سپس ترامپ تاریخ ۱۶۴ پیش از میلاد را تکرار خواهد کرد؛ زمانی که مکابیان معبد را بازتقدیس کردند و این رویداد با برگزاری حانوکا یاد می‌شود. آنگاه، در دوره‌ای که نمایانگر سال‌های ۱۶۱ تا ۱۵۸ پیش از میلاد است، ترامپ یورش نهایی برای برپا کردن تصویر پاپیت را آغاز خواهد کرد؛ تصویری که یک رابطه نامشروع میان قدرت دینی و قدرت سیاسی را نشان می‌دهد. در سال ۱۵۸ پیش از میلاد، این هم‌پیمانی برقرار خواهد شد، هم‌زمان با اجرای قانون یکشنبه نزدیک‌الوقوع آیه شانزدهم.

باب یازدهم دانیال نخست نشان می‌دهد که روم چگونه از نظر سیاسی کنترل را به دست می‌گیرد، و سپس دانیال همان تاریخ را با روایتی که نشان می‌دهد روم در همان دوره با قوم خدا چگونه رفتار می‌کند، تکرار و بسط می‌دهد. از آیه شانزدهم تا آیه نوزدهم سه مانع بر سر راه تسلط یافتن روم بت‌پرست بر جهان ترسیم می‌شود. در آیه شانزدهم، سوریه در سال ۶۵ قبل از میلاد به دست روم بت‌پرست فتح شد و سپس یهودیه در سال ۶۳ قبل از میلاد به دست پومپه تسخیر گردید. آیه شانزدهم مشخص می‌کند که چه زمانی روم در سرزمین باشکوه می‌ایستد، و با این کار نمونه‌ای از قانون یکشنبه در آیه چهل‌ویک همین باب ارائه می‌کند.

شایان ذکر است که واقعه فتح در سال ۶۳ پیش از میلاد [موازی با ۱۸۶۳]، در بحبوحه یک جنگ داخلی که در اورشلیم جریان داشت، رخ داد. اوریا اسمیت اظهار داشت: «هنگامی که پومپئوس از لشکرکشی خود علیه مهرداد، پادشاه پونتوس، باز می‌گشت، دو رقیب، هیرکانوس و اریستوبولوس، برای تاج

یهودیه در کشمکش بودند.»

نام‌های «Hyrkanus» و «Aristobulus» هر دو دارای منشأ یونانی‌اند و به‌ویژه در بستر تاریخ یهود در دوره هلنیستی و دودمان حسمونی، اهمیت تاریخی دارند. «Hyrkanus» از واژه یونانی «Hurkanos» مشتق شده است که به احتمال از واژه «hurkan» گرفته شده، واژه‌ای که در زبان فارسی به معنای «گرگ» است. Hyrkanus نامی بود که چند تن از فرمانروایان حسمونی آن را بر خود داشتند. «Aristobulus» به معنای «بهترین مشاور» یا «بهترین رایزن» است. Aristobulus نیز نام دیگری بود که چند تن از فرمانروایان حسمونی آن را بر خود داشتند. هر دو نام «Hyrkanus» و «Aristobulus» با شخصیت‌های برجسته‌ای در تاریخ یهود در دوره حسمونی پیوند دارند. آنان فرمانروایانی بودند که در اداره و گسترش پادشاهی حسمونی در یهودیه نقش‌های مهمی ایفا کردند. اعقاب و نمایندگان نبوتی پادشاهی حسمونی در زمان مسیح، فریسیان بودند.

هنگامی که پومپه اورشلیم را فتح کرد، دو حزب سیاسی وجود داشت که هر دو ریشه خود را به دوران شورشی بازمی‌گرداندند که در سال ۱۶۷ پیش از میلاد در مودعین رخ داده بود. وقتی پومپه درگیر آن شورش شد، مصمم شد اورشلیم را تصرف کند و حزب آریستوبولوس مصمم شد در برابر او مقاومت کند، اما حزب هیرکانوس مصمم شد دروازه‌ها را به روی پومپه بگشاید. سپس پومپه حمله‌اش به اورشلیم را آغاز کرد و سه ماه بعد، اورشلیم برای همیشه تحت حاکمیت روم درآمد.

در آیه نوزدهم، مصر، سومین و آخرین مانع، به دست روم تصرف شد. سپس در آیه بیست، تولد مسیح مشخص می‌شود، زیرا دانیال آغاز می‌کند که توضیح دهد روم در آن تاریخ چگونه با قوم خدا رفتار خواهد کرد. در آیات بیست و یک و بیست و دو، مسیح مصلوب می‌شود. در آیه بیست و سه، پیمانی که در سال‌های ۱۶۱ تا ۱۵۸ پیش از میلاد شکل گرفت، بلافاصله پس از آیاتی که صلیب را توصیف می‌کنند، مشخص می‌شود؛ همان‌جا که یهودیان مرتد اعلام کردند: «جز قیصر، پادشاهی نداریم». جریان یهودیان مرتد، که نماینده‌اش مکابیان بودند و در برابر نفوذ فلسفه دینی یونانی مقاومت کرده و با این کار رابطه‌ای نامقدس با روم برقرار کرده بودند، در پی آیه‌ای می‌آید که تاریخ صلیب را معرفی می‌کند؛ جایی که ثمره آن رابطه نامقدس به‌طور کامل آشکار شد.

شخینا هرگز به هیکلی که پس از هفتاد سال اسارت برپا شده بود بازنگشت. آخرین شهادت نبوی، که به‌وسیله ملاکی اعلام شد، حدود میانه قرن پنجم پیش از میلاد داده شد. پیش از آنکه مکابیان در برابر نفوذ جهان‌گستر یونانی قد علم کنند، برای صدها سال نه حضور دیدنی خدا وجود داشت و نه هیچ شهادت نبوی‌ای. در آغاز قیام‌شان، مرتکب همان سرکشی‌ای شدند که هم بطلمیوس و هم شاه عزیزا قصدش را کرده بودند، آن‌گاه که هر دو پادشاه می‌کوشیدند نقش کاهن را بر عهده گیرند و در هیکل قربانی تقدیم کنند.

یوناتان آفوس (که با نام یوناتان مگابی نیز شناخته می‌شود)، یکی از پسران متاتیا بود که قیام مگابیان را آغاز کرد، و او نقشی مهم در رهبری شورش یهودیان بر ضد امپراتوری سلوکی ایفا نمود. پس از مرگ برادرش، یهودا مگابی، در میدان نبرد، یوناتان رهبری نیروهای مگابی را بر عهده گرفت. یوناتان افزون بر رهبری نظامی و سیاسی، منصب کاهن اعظم را نیز بر عهده گرفت و به‌عنوان رهبر روحانی قوم یهود خدمت کرد. نقش دوگانه یوناتان به‌عنوان هم رهبر و هم کاهن اعظم، تحول مهمی در تاریخ یهود به‌شمار می‌رفت، زیرا اقتدار سیاسی و دینی را هر دو در درون دودمان حسمونی متمرکز ساخت. رهبری او به تقویت خودمختاری یهودیان و استقرار حاکمیت حسمونیان در یهودیه یاری رساند.

همان گناهی که بطلمیوس پس از پیروزی رافیا در صدد ارتکاب آن پرآمد، در همان آغاز شورش مکابیان به انجام رسید. این همان گناهی بود که کاهنان در روزگار عزیزا پادشاه در برابر آن ایستادگی کردند؛ اما دفاع ادعایی مکابیان از خدمات هیکل خدا، ظهوری گمراه و سرکش از درهم‌آمیزی کلیسا و

دولت بود، و از این رو، نمونه‌وار بیانگر شورش پروتستانتیسم مرتد است که اکنون در حمایت از ترامپ، در برابر پیشروی‌های بیداری‌گرایی جهان‌گرایانه بایدن، بسیج می‌شود.

کتاب مقدس تعلیم می‌دهد که ایشان را از میوه‌هایشان خواهید شناخت، و فریسیان در زمان مسیح واپسین بقایای سلسله جسمونی بودند که با مَتیاس آغاز شد. مَتیاس و شورشی که او آغاز کرد، میوه‌های فریسی‌گری را به بار آورد، همان‌گونه که پروتستان‌های مرتد حامی مفهوم «آمریکا را دوباره عظیم سازید» نیز چنین می‌کنند. آمریکا زمانی عظیم بود که قانون اساسی چنین فهمیده می‌شد که کلیسا و دولت را از یکدیگر جدا نگاه می‌دارد، اما در آن معجزه جعلی که با پیروزی گرامی‌داشته‌شده در عید حانوکا نمادپردازی شده است، جنبش قانون‌گذاری یکشنبه آشکارا پدیدار خواهد شد.

ما این مطالعه را در مقاله بعدی ادامه خواهیم داد.

تا پیش از این، کسانی که حقایق پیام فرشته سوم را بیان کرده‌اند، غالباً صرفاً هراس‌افکن دانسته شده‌اند. پیشگویی‌های آنان مبنی بر اینکه ناپردباری دینی در ایالات متحده زمام امور را به دست خواهد گرفت و اینکه کلیسا و دولت برای آزار و اذیت کسانی که فرامین خدا را نگاه می‌دارند متحد خواهند شد، بی‌پایه و مضحک اعلام شده است. با اطمینان اعلام شده است که این سرزمین هرگز جز آنچه بوده نخواهد شد — مدافع آزادی دینی. اما هرچه موضوع اجبار به نگاه‌داشتن یکشنبه به‌طور گسترده‌تری مورد بحث و جدل قرار می‌گیرد، آن رویداد که مدت‌ها محل تردید و انکار بود در حال نزدیک شدن دیده می‌شود، و پیام سوم اثری به بار خواهد آورد که پیش‌تر نمی‌توانست داشته باشد.

در هر نسلی خدا خدمتگزاران خود را برای توبیخ گناه، هم در جهان و هم در کلیسا، فرستاده است. اما مردم خواهان سخنان نرم و دلنشینی هستند که به آنان گفته شود، و حقیقت ناب و بی‌پیرایه را نمی‌پذیرند. بسیاری از مصلحان، در آغاز کار خود، بر آن شدند که در پرداختن به گناهان کلیسا و ملت نهایت احتیاط را به خرج دهند. امید داشتند که با الگوی یک زندگی مسیحی پاک، مردم را به تعالیم کتاب مقدس بازگردانند. اما روح خدا، همان‌گونه که ایلیا را برانگیخت تا گناهان پادشاهی شریر و قومی مرتد را توبیخ کند، بر آنان نیز آمد؛ آنان دیگر نتوانستند از اعلام گفته‌های صریح کتاب مقدس خودداری کنند. این‌ها همان تعالیمی بود که در ارائه‌شان اکراه داشتند. ایشان برانگیخته شدند تا با غیرت، حقیقت و خطری را که نفوس را تهدید می‌کرد اعلام کنند. سخنانی را که خداوند به آنان داده بود، بی‌هراس از عواقب بر زبان آوردند، و مردم ناچار شدند آن هشدار را بشنوند.

بدین‌سان پیام فرشته سوم اعلام خواهد شد. هنگامی که زمان آن فرا رسد که با بیشترین قدرت داده شود، خداوند به وسیله ابزارهای فروتن کار خواهد کرد و ذهن‌های کسانی را که خود را به خدمت او وقف کرده‌اند هدایت خواهد کرد. خادمان نه چندان به سبب تربیت مؤسسات آموزشی، بلکه بیشتر به واسطه مسح روح او اهلیت خواهند یافت. مردان ایمان و دعا واداشته خواهند شد که با غیرتی مقدس بیرون روند و کلماتی را که خدا به آنان می‌بخشد اعلام کنند. گناهان بابل آشکار خواهد شد. نتایج هولناک تحمیل مناسک کلیسا به وسیله اقتدار مدنی، نفوذ روح‌گرایی، و پیشروی خزنده اما سریع قدرت پاپی، همه برملا خواهد شد. با این هشدارهای جدی، مردم برانگیخته خواهند شد. هزاران هزار، که هرگز سخنانی از این دست نشنیده‌اند، گوش فرا خواهند داد. با شگفتی شهادتی را می‌شنوند که می‌گوید بابل همان کلیساست که به سبب خطاها و گناهانش، و به سبب رد حقیقتی که از آسمان برایش فرستاده شد، سقوط کرده است. وقتی مردم با این پرسش مشتاقانه نزد آموزگاران پیشین خود می‌روند که «آیا این امور چنین است؟»، روحانیان افسانه‌ها عرضه می‌کنند، سخنان دلپسند پیش‌گویی می‌کنند تا ترس‌های ایشان را تسکین دهند و وجدان بیدار شده را خاموش سازند. اما چون بسیاری راضی نمی‌شوند تنها به اقتدار انسان‌ها اکتفا کنند و خواستار یک «خداوند چنین می‌گوید»ی روشن‌اند، روحانیت محبوب

عامه، همچون فریسیان قدیم، چون اقتدارشان مورد سؤال قرار می‌گیرد از خشم لبریز شده، پیام را از جانب شیطان می‌خوانند و توده‌های گناه‌دوست را برمی‌انگیزند تا کسانی را که آن را اعلام می‌کنند دشنام دهند و مورد آزار و تعقیب قرار دهند.

هرچه مناقشه به عرصه‌های تازه گسترش می‌یابد و اذهان مردم به سوی شریعت پایمال شده خدا فراخوانده می‌شوند، شیطان به تکاپو می‌افتد. قدرت همراه این پیام فقط مخالفانش را خشمگین‌تر می‌سازد. روحانیان کوشش‌هایی تقریباً فرابشری به کار خواهند بست تا نور را از دید پنهان کنند مبادا بر جماعت‌هایشان بتابد. با هر وسیله‌ای که در اختیار دارند خواهند کوشید بحث درباره این مسائل حیاتی را سرکوب کنند. کلیسا به بازوی نیرومند قدرت مدنی متوسل می‌شود، و در این کار، پاپیان و پروتستان‌ها متحد می‌گردند. هرچه جنبش اجرای اجباری یکشنبه جسورتر و قاطع‌تر شود، قانون علیه پایبندان به احکام به کار گرفته خواهد شد. آنان به جریمه و زندان تهدید خواهند شد، و به برخی نیز مناصب اثرگذار و پاداش‌ها و امتیازات دیگر به عنوان تطمیعی برای انکار ایمانشان پیشنهاد خواهد شد. اما پاسخ استوارشان این است: «از کلام خدا خطای ما را به ما نشان دهید» — همان درخواستی که لوتر در شرایطی مشابه مطرح کرد. آنان که در برابر دادگاه‌ها احضار می‌شوند، به نیرومندی از حقیقت دفاع می‌کنند، و برخی از کسانی که آنان را می‌شنوند بر آن می‌شوند که موضع بگیرند و همه احکام خدا را نگاه دارند. بدین‌سان نور در برابر هزاران نفر قرار خواهد گرفت که در غیر این صورت چیزی از این حقایق نمی‌دانستند. مناقشه بزرگ، 605، 606.